

amore tuo erga me fateor esse profectum. Nam quem exitum vita erat habitura mea, quo non progressura, impunitate ipsa corroborata, nimia mea audacia peccandi, si me in ea quam institueram progredi via vivisses? aut nisi mihi effrenato et caeco, et in praeceps ruenti frenum iniecisses timoris tui? Deliqui, fateor; multa miser in te, plurima in me, in reliquos homines multa peccavi; intestinae cupiditates meae, supergressae caput meum, arcem animi hostibus tradiderunt; proditus sum a me ipso. Et cum tu puerum me, antequam terrenis curis inficerer, ad religiosum vitae genus, id est, ad te vocavisses, juvenem rerum optimarum studio inflammasses, et jam adulta aetate virum donis tuis cumulasses et magnis et plurimis, pro tot ac tantis beneficiis malam ipse gratiam tibi retuli; nec solum ingratus tibi fui, sed etiam quod in me fuit, mihi ipsi exitialis. Nam quid aliud promorui, quam ut, sceleris damnatus poenisque addictus, me obrueres sempiterna oblivione? Sed quae te compulit tua bonitas, ut mihi puero, nihil dum de te merito, olim faceres bene, eadem impulit, ut erranti mihi nunc et in seclis ruenti et tua sanctissima jussa ingrante aspernanti, severiori poena metum incuteres. Quoad licuit et quoad fieri potuit, benignum te mihi et indulgentem exhibuisti. At ubi me ista tua indulgentia abuti vidisti, eaque magis in dies corrumpi, malumque quotidie serpere latius, medicamentum, morbo sanando quod esset aptum, mordax atque acre adhibuisti, ratio agendi variata est, non commutata benefacendi voluntas. Nunquam enim inimici mei adversum me tantum potuissent, nisi tu conatu illorum injusto abuti velles ad meam salutem.

Nam, quid in meos mores minus cadit quam infidelitas? quidve magis a me alienum, quam a rectae fidei integritate deficere, qui semper optarim vel capitis atque fortunarum omnium periculo ipsam tueri? Sed quo magis esset perspicuum, tuo potius quam hominum consilio rem istam

geri, idcirco nunc illo laedor, quod, si res rite expendatur, erat infirmissimum ad laedendum; et qua parte videbar adversus hostiles appetitiones maxime munitus et tutus, ab ea nunc parte omnia illorum tela nudo latere excipio. Falsis aliorum criminationibus vera peccata mea in me punis, et cum insimulari me sinis ejus criminis quod nunquam commisi, poenas a me exigis ob ea peccata, quae admisi; et aliorum injusta actione juste tu, imo pie et amanter, corrupto vitiiis animo meo, ne funditus interirem, ferrum atque ignes adhibes. Jam numen tuum pater agnosco, jam mihi totus displiceo, et quod te miser offendi doleo atque discrucior: ignosce, pie, ac jam tandem placatum redde te mihi: idem amor qui imposuit, jam tibi detrahat severitatis istam personam: haecenus aliorum mendaciis ad meam salutem abusus es; jam, salvo me ac tibi reddito, veritas ipsa sibi ut patrocineris suo quodammodo jure abs te postulat: vindicatum est in me atque saevitum, pro eo quantum commerui sane parum, at pro tua placabili et in tuos indulgenti natura fere satis; jam tuum erit opitulari laboranti innocentiae. *Recordare, Domine, filiorum Edom in die Hierusalem: qui dicunt: Exinanite, exinanite usque ad fundamentum in ea (Psalm. CXX XVI.)*

Quamquam ego illos ulcisci non cupio; eos laqueos mihi quos tetenderunt, exuere opto: semper illos misericordia potius quam odio dignos duxi, eosque, qui injuriam mihi fecerunt, me, qui injuriam ab ipsis allatam sustineo, esse magis miseros judico. Sint illi per me felices atque amplii, nihil obsto; ut mihi, ab illorum calumniis libero, liceat, quam pure erga te fidem servavi, ejus fidei apud homines bonam existimationem integram retinere, id vero suppliciter postulo. Auxilium tu mihi fuisti a juventute mea; nunc, cum maximo deficit virtus mea, ne dereliquas me. Esto lux densis tenebris malorum oppresso, esto salus de fama et de fortunis omnibus dimicanti, dissipa consilia impia et coelesti immisso lumine detege mendacia atque fraudes,

meque his cripe malis, ereptumque meis, id est, tuis famulis redde, et a mortis locis vindica me ad vitae regionem. Quod si minus hoc mihi, tuae certe id naturae debes: debes bonitati, debes fidei, debes clementiae; mihi namque certum est instare apud te precibus semper, tuas patientissimas aures meis querelis obtundere; non quiescet pupilla oculi mei, et quamvis saepe repulsus, saepius clamabo: *Domine, vim patior, responde pro me*; dabis instanti, quod denegas peccatori, idque cum dabis plurimorum, qui mea causa laborant, grata ora in tuas laudes resolves, qui unus sempiterna laude dignus es vere unus et vere trius Deus. Amen.

In Psalmum XXVIII (1)

Afferte Domino, filii Dei, etc.

In hoc psalmo, David invitat et hortatur homines pios ad laudandum Deum, idque constat inter omnes interpretes, sed quod sit hujus laudis argumentum, de eo non omnes consentiunt. Nam quidam hebraei doctores tradunt, quod olim, quando fuit lata Lex et tabernaculum constructum, Deus suam praesentiam designavit tonitruis et grandi procella; et quod David in hoc carmine hortatur homines ad laudem Dei, ob hujusmodi res. Cui sententiae suffragatur titulus hujus psalmi, qui est apud Graecos, scilicet: *PSALMUS DAVID. IN CONSUMMATIONE TABERNACULI*; de quo titulo postea dicemus. Alii, vero, censent causam et argumentum hujus laudis esse meteora, id est, ea quae natura in sublimi fiunt, ut sunt nubila, fulmina, et tonitrua, et tempestates; nam est familiare Sacris Litteris de hujusmodi rebus facere mentionem et ex illis sumere argumentum, vel ad laudandum Deum, vel ad ejus potentiae magnitudinem ostendendam, ut patet in psalmis VIII, XVIII et CII, et apud Job, pluribus locis, sed praecipue XXXVIII et XXXIX. Sunt alii, etiam ex hebraeis doctoribus, qui putant hunc psalmum esse propheticum et totum pertinere ad tempora Messiae et ejus res gestas significari, figuratis nominibus, et ob eas res hortari universos homines ad laudem Dei. Quam sententiam multi ex nostris sequuntur, quam non eodem modo omnes; nam plerique ita censent:

(1) In margine: «M. F. L. d. L.»